

ha valami nemes és dicséretes, mentő, szabadító erejét, ahogyan azt vegyétek figyelembe! Amit reformátoraink – nekünk reformátoraink és átvettetek, hallottatok és látottok is tolem, azt tegyétek, és veletek lesz a békeség Istene!” (Fil 4,4-9).

Ami a 16-dik században történt Luther Mártonnal, hatással lehet és Megváltónkat.

ránk is? Megtörténhet velünk is? Igen, ez az, amit mindnyájan Ahogyan a reformáció felismerte szeretnénk!
a Krisztusba vetett hit meg- Ámen.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, Mindenható Istenünk!

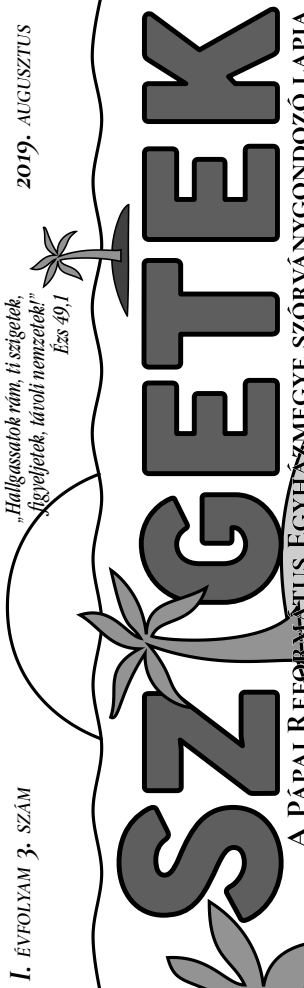
Köszönjük az előttünk járók hitét és hitvallását. Áldunk értük, akik a mi hitünket is erősítik. Köszönjük, hogy szent Igédet megvilágosítottad a számunkra, és példájuk nyomán mi is erősödhetünk.

Adj nekünk most is belső reformációt. Valamennyien érezzük, hogy megtisztulásra, lelki gyógyulásra van szükségünk. Olyan jó, hogy Igéd ma is élő és ható, mert Tőled jön, és Te örökkévaló és változhatatlan vagy. Te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Ebben a tudatban és hitben imádkozunk gyülekeze- teinkért és egyházunkért.

*Áldj meg mindnyájunkat kegyelmes szeretetteddel!
Ámen.*

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.
Felelős szerkesztő:
Tóth András esperes
Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal
Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor
Szerkesztőség címe:
szigetek.papatem@gmail.com

I. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
2019. AUGUSZTUS
„Hallgassatok rám, ti szigetek, figyejétek, látó! nemzetei!”
Ézs 49,1

A PÁPAI REFORMÁCIÓS EGYHÁZMEGYE SZÓRVÁNYGONDOZÓ LAPJA

Írta: Gilicze Tamás

Minden a tiétek

Textus: 1 Kor 3,18-23

„Senki meg ne csalja önmagát! Ha valaki bölcsnek gondolja magát közöttetek ebben a világban, legyen bolondná, hogy bölcsé lehessen. E világ bölcsessége ugyanis bolondság Isten előtt. Mert meg van írva: „Saját ravaszágukkal fogja meg a bölcséket”, aztán ez is: „Az Úr tudja, hogy a bölcsék gondolatai hiábavalók.” Azért senki ne dicsekedjék emberekkel, mert minden a tiétek; akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők: minden a tiétek. Ti viszont Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.”

Hálaadó istentiszteletre jöt- pár évtizede elkerül bennünket, tünk ma össze, hogy megkö- és a kenyérünket is a boltban szönjük Istennek az új kenyeret. vesszük. Ennek ellenére mégis Hagymányosan református, a megvan ennek a napnak az paraszti létformához kapcsolódó ünnepi üzenete, ami arra hív, ünnep ez, melynek a gyökereitől hogy vegyük számba, mink van, már eltávolodtunk, hiszen alig lelki és anyagi értelemben van közöttünk olyan, kit az aratás egyaránt.

személyesen érintett volna az Mint igazán jó magyarok kapás- idei évben. Az éhezés réme is jó ból rávágjuk, hogy nincs nekünk

semmik sem, szegények va-
gyunk. Nagy költőink magas szín-
vonalon fogalmazták ezt meg:
„*Batyum a legsúlyosabb nin-
csen, / utam a nagy Nihil, a
Semmi, / a Sorsom: menni,
menni*” – mondja ezt Ady. Vagy a
könnyűzenéből is a füllünkbe
mászhatott, hogy „Semmim nin-
csen nekem, mit adhatnék”. Estig
sorolhatnánk az ilyen verseket,
dalokat. Világszínvonalon teljesí-
tünk a semmiben és a nincsből,
pontosabban abban, hogy
magunkat koldusnak vagy
nincstelennek lássuk. Ez az
életérzés hatja át hétköznap-
jainkat, ez tesz boldogtalanná,
elviselhetetlenül panaszkodóvá,
önsajnálatba merülő, lusta, re-
ménytelen és tehetetlen nem-
zetté. Mert azt mondjuk, hogy
nincs, és el is hisszük magunkról.
Ez azonban legalább két dolog
miatt veszélyes. Az egyik, hogy
nem igaz, a másik pedig, hogy ha
így folytatjuk, akkor tényleg nem
lesz semmink. Jézus ítélete na-
gyon kemény és ez esetben ránk
vonatkozik: „Akinék van, annak
adatik és bővelkedik, akiknek

hiszünk Krisztusban, és ismerjük
fel benne Megváltónkat, a szaba-
dulás útját?

Krisztus mindnyájunkat hív.
„*Jöjjetek énhozzám mindnyá-
jan, akik megfáradtatok és meg-
vagytok terhelve, és én nyugat-
mat adok nektek.*” – írja a Máté
evangéliuma.

Mai textusunk is ezt üzeni.
„*Krisztus szabadságra szabadí-
tott meg minket, álljatok meg
tehát szilárdan, és ne engedjétek
magatokat újra a szolgaság
igájába fogni.*”

Amit Pál apostol itt megfogal-
maz, az nem más, mint hogy
szabad vagyok minden bűnömötől
Krisztus által, szívemben így lesz
béke és így lesz enyém a
kegyelem.

Az igazi szeretet kiűzi a
félelmet – írja János apostol, és
valóban, mi másra van jobban
szüksége a mai emberiségnek, az
egyes embernek, nekünk mind-
nyájunknak, mint félelem nélküli
életre?

Ez persze nem jelenti azt, hogy
minden a kívánságaink szerint
fog történni. De azt igen, hogy
akik Istent szeretik, azoknak
minden javukra van.

Az akkori egyház üzenete a
bűnről és halálról szólt. A refor-
máció megfogalmazta: ha hi-
szünk Jézusban, kegyelem és
békeesség a miénk.

Ezért áldjuk a mi Urunkat és
hálát adunk Neki imádságaink-
ban. Megismerhetjük Őt a Bibliá-
ból, követhetjük példáját életünk-
ben. Közösségben lehetünk min-
den Krisztust követő testvérünk-
kel, áldhatjuk Őt egyházunkban
és gyülekezeteinkben. Úgy élhe-
tünk e világban, mint Isten, a mi
menyeyi Atyánk megváltott gyer-
mekei, az Ő dicsőségére.

Ahogy Pál apostol írja a
filippieknek: „*Örüljétek az Úrban
mindenkor! Ismét mondom:
örüljétek. A ti szelídségetek le-
gyen ismert minden ember előtt.*”

Az Úr közel! Semmiért se aggód-
jatok, hanem imádságban és
könyörgésben mindenkor hála-
adással tárjátok fel kéréseiteket
Isten előtt; és Isten békeessége,
mely minden értelmet megha-
lad, meg fogja őrizni szíveteket

és gondolataitokat a Krisztus
Jézusban. Egyébként pedig, test-
véreim, ami igaz, ami tisztas-
ság, ami igazságos, ami tiszta,
ami szeretetreméltó, ami jóhírű,

Luther hiába vallotta meg bűneit, töltött órákat gyónással, imádsággal, feloldozást, bocsánatot keresve. Sőt azt látta, hogy az akkori egyház olyan megoldást kínál, amely által megvásárolható a bűnbocsánat az egyház vezetőinél, aki megfizeti ennek árát, feloldozást nyer. Sőt, ezt még a már elhunyt szeretteik részére is megtehetik, akik nyilván a tisztító tűzben szenvednek, mert képtelenek voltak megtartani Isten Törvényét!

Milyen jó, hogy Luther megtette az evangélium üzenetét! *Megértette, hogy Jézus Krisztus nem halálra és pokolra kárhoztat, hanem ő a mi Megváltónk!* Megértette, hogy igen, a Törvény kárhoztat, bűneink miatt elveszettek, kárhoztak vagyunk. Ebben igaza volt az akkori egyháznak. Azt azonban elhallgatták, hogy Isten úgy szeretete ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (Jn 3,16). *Ehnyerjük Isten kegyelmét a Krisztusban való hit által. Ez a Krisztus evangéliuma.* Testvéreim, nem Luthert ünnepeljük. Közöséges ember volt, az

nem próféta, nem szent. Azért adunk hálát Istennek, hogy felismerte a szabadság útját. A Jó Hír, az Evangélium mindenkié! Nem kell pápa, hogy megmondja, mit tegyünk.

A reformáció máig ható, örök érvényű igazsága, hogy a Krisztusba vetett hitünk üdvözít.

Fogadd el hát Isten szeretetét! Semmi többre nincs szükség. Elég nekünk Isten kegyelme. Bízunk Jézusban, Belé vetjük bizalmunkat, hitünket, akinek élete, küldetése ezen a földön tökéletes példa számunkra. Hallála a kereszten, feltámadása a harmadik napon, tökéletes szabadság, megváltás bűneinkből számunkra.

Igen, vétkezünk. Áthágjuk Isten törvényét. Megszolgáljuk a halált, a poklot. De Jézus megfizette az értünk járó váltságdíjat. A szabadság hit által a miénk lehet. Mit jelent ez nekünk ma? Látjuk-e ennek értelmét, értjük-e jelentését, érezzük-e jelentőségét?

Nem azért van annyi békétlenség, szeretetlenség, reménytelenség, zűrzavar, megkötöttség, mert nem

ostobák: kevesen vagytok és nem az Egyesült Államokhoz rögtön pártokra szakadtok! Mert ki az a Pál, és ki az a Péter? Önmagukban senkik, mint ahogy az összes lelkész, püspök, pápa is önmagában senki. Ők segédmunkásai egy hatalmas ügynök. Egyik vet, a másik arat, de a lényeg mégiscsak az, aki a növekedést adja, vagyis Isten. Ő áll minden mögött, ezért nem vezéretet kell követnünk, nem pártokra kell szavaznunk, hanem az életet adó Istent kell keresnünk. Mintha nekünk is szólna az ige: milyen kevéssel beéritek, egy kis panaszkodással, pártoskodással, pedig minden a tiétek. Minden a miénk. És ha nem lennétek biztosak abban, hogy mit is jelent ez a minden, az apostol elmondja. Miénk a világ, az élet, a halál, a jelen és a jövő. Miénk a világ – persze nem a földhivatali nyilvántartás szerint, hanem úgy, hogy ez lehet az otthonunk. Miénk a kertünk termése, miénk a virágok szépítése, miénk a madarak éneke, ez a segítség, a madarak ígérkező ősz is. Az összeskűvés-elméletek gyártói-

persze ehhez Allamokhoz mérni, hanem rögtön ki-derülne, milyen gazdagok vagyunk. Nem látjuk, hogy mennyi mindenünk van, inkább tekintünk a semmire, mint a valamire, aztán ez okozza bennünk a boldogtalanságot, meg azt a nagy elvágyódást, ami fiataljainkat még mindig külföldre viszi.

Pál kétszer is elmondja: minden a tiétek, minden a tiétek. Az a helyzet, ahol ez az igazságszóló megpróbált, a korintusi gyülekezet helyzete, meglehetősen hasonlít a mi magyar valóságunkhoz. Egy maroknyi közösség volt, ennek ellenére széthúzás és pártoskodás uralkodott. Az egyik párt Pál felé húzott, a másik Apollóshoz, a harmadik Péterhez, a negyedik azt mondta képmutatónak, hogy Krisztushoz tartoznak. Voltak liberálisok, akik azt mondták, mindent szabad, és voltak a konzervatívok, akik meg azt mondták, hogy semmit. Ismerős a minta, ugye? Pál azt mondja, ne legyetek már ennyire

A reformáció mai lehetőségei

OKTÓBER
31
REFORMÁCIÓ

Textus: Gal 5,1

„Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság ígájába fogni.”

Volt egy szerzetes a római katolikus egyházban, a 16-dik században, akit Luther Mártonnak hívtak. Mondhatatlan lelki problémáma, belső konfliktus feszítette elméjét, szívét. Úgy érezhette magát, mint aki csapdában, fogságban volt. A bűnös világ volt mindenütt körülötte. Egy bűnökkel terhelt, gonoszsággal tele világ, mely kísértette, de kiutat nem kínált.

Ami különösen nehéz volt számára, hogy mint katolikus szerzetes, jól ismerte Isten Törvényét. Nagyon jól tudta, hogy bűn zsoldja a halál, hogy fogságából nincs menekvés. Olyan korban élt Luther, amikor az egyház az átlagembert, sőt a közönséges papokat sem tartotta képesnek, alkalmasnak az írás magyarázására és megértésére. A püspökök, bíborosok, sőt a pápa tartották magukat jogosultnak,

illetékesnek magyarázni a Bibliát, és megmondani az embereknek, hogy mit higgyenek, hogyan cselekedjenek. Pontosan ez volt, amit akkor az egyház tett. Ez volt a módja, hogy az embereket befolyásolják, irányítsák. Az egyház képviselte, tanította a Törvényt, ő volt maga a Törvény. Ahogyan a Bibliában olvassuk: „Az Úr törvénye tökéletes” (Zsolt 19,8), ez volt az üzenet mindenkor és mindenkinek: tökéletesnek kell lenned, az Isten tökéletes Törvényének való tökéletes engedelmisségen. Ha ezt nem teszed, örök halál, a pokol büntetése vár. Luther azt is tudta, hogy nincs ember, aki tökéletesen meg tudná tartani Isten Törvényét. Megtett mindent, de hiába. Minden erőfeszítése értelmetlen, saját magát nem tudja megmenteni.

val ellenkező: miénk ez az örökkévalósággal, ezért ki kell országot, itthon vagyunk benne, használjunk, ha igazi életet szeretnénk élni. Nem fordulhatunk vissza a múltba, mert az csak lelki zavarokat fog okozni és nem áldozhatjuk fel a jelenünket a képzelt jövőért, ahogy a politikusok kérik tőlünk. És bármilyen nehéz elhinni, de miénk a jövő is. Ennek elfogadására van talán a legnagyobb szükségünk. Igenis miénk a jövő, nem másé, van itt a jövőnk és nem a világ egy távoli szegletében. Ugyan nem mi találjuk ki teljesen, hanem Isten kezéből vesszük el a jövőt, de így a jó. Nem bolond az az ember, akiben van remény a jövőre nézve. Lássuk már meg végre, hogy minden a miénk, minden. Akkor mi kéne még? Miért is nem vagyunk elégedettek, hálásak? Miért nem vagyunk boldogok?

Nehéz úgy ez, de próbáljuk meg! Járjunk azoknak az örömeivel, akinek van, és akkor még fogunk kapni. Ha már egyszer minden a miénk, akkor éljünk a nemesen gazdagok nagyvonalúságával, és adjunk bőven másnak a jelenben érintkezők az másnak a kincseinkből. Soha ne

ségére. Az újból léte, tisztasága közösségben erősödik a szív. rámutat arra, hogy az Úr Jézus Nagy áldás nekünk a Bibliánk, a megszentelő munkáiban az ember megsztul a salaktól, tisztává a testvéri közösség.

lesz, és hirdeti Isten kegyelmét. Testvérek! Ma hálát adunk Isten Alapigénk két dolgot említ. Az munkáiért! A mennyből jövő egyik, hogy a bor megvidámít. áldásokért! Isten jóságáért, hogy Természetesen nem a részegbevon minket munkáiba, és ségre kell gondolni! A bor Kriszteszesít áldásaiban. Megemlékésűs büntető vére emlékeztet. A zünk az értünk folyt drága vérről, kapott kegyelem tesz igazán amely eltörölte bűneinket. És vidámmá és boldoggá. Az Úr ad hálát adunk Krisztus megszenaz embernek örömet, vidámságot. Tőle származik az öröm és tésekért, a próbákért, a szívünket a vidámság, mert Ő az öröm tisztogató nyomorúságokért is! forrása. A másik, hogy a kenyér Áldott legyen Isten, hogy Ő erősíti az ember szívé. A kenyér megváltott, néven szólított, és az asztalközösség jelképe, vagyis megszentel, magához von! az Istennel és gyülekezettel való Ámen.

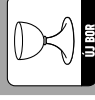
Imádság:

Mennyei Édesatyánk a Jézus Krisztusban! Hálát adunk Neked az újból, mindazért, amire tanítás minket általa. Köszönjük áldásaidat, javaidat, szereteted végtelen voltát! Áldott légy, hogy Jézus Krisztus által megváltottál, és arra vágysz, hogy gyermekeid legyünk! Köszönjük, hogy te vagy életünk gondos Szőlősgazdája, és rólunk gondoskods, kegyelmed átfórmáló munkáival tisztogatsz minket! Áldott légy a próbákért, a mélységekért is, amelyeket Atyai kezed adott javunkra! Köszönjük, hogy velünk voltál a mélységekben, és te hoztál ki onnan! Légy betegeink gyógyítója, a szenvedők ereje, vígasza! Áldd meg nevedért népünket, egyházadat és gyülekezeteinket! Köszönjük, hogy Jézusért meghallgattál! Ámen.

arra tekintünk, ami nincs, világ, az élet, a halál, a jelen és a hanem arra, Aki van, ami van, és jövő. Legyünk ezért hálások akkor meg fogjuk látni, hogy Istennek, akinek most is a tényleg miénk Krisztusban a vendégei lehetünk! Ámen.

Imádság:

Hálaadással köszönjük meg Neked Urunk, hogy ebben az évben is új kenyér kerülhetett az asztalunkra. Gondviselésed gazdagsága révén az éhezés rémére már nem is emlékszünk. Bocsásd meg nekünk, hogy bőséges ajándékaid ellenére szegénység és szerencsétlenség érezzük magunkat! Adj nekünk hálás szívét, hogy örülni tudjunk a tőled kapott élet minden pillanatának, minden apró ajándékának. Adj nyitott szemeket, hogy felismerjük áldó kezed munkáját a világban! Légy azokkal, akiknek nélkülözniük kell a kenyeret, otthon, családot, hazát! Legyen áldott a Neved! Ámen.

Írta: Sándor József

Közösségben a Mennyei Szőlősgazdával

Textus: Zsolt 104, 13-15.

„Megöntözöd onnan fentről a hegyeket, alkotasaid gyümölcsevél jól tartod a földet. Fűvet sártaszasz az állatoknak, növényeket a földművelő embernek, hogy kenyeret termeljen a földből, és bort, ami felvidítja az ember szívé, és ragyogóbbá teszi arcát az olajnál, a kenyér pedig erősíti az ember szívé.”

Kedves Testvérek!

majd a mennyben lesz csak. Eh-Sokan még ma is hiszik azt a hez a világhoz valóban hozzá-középkori gondolatot, hogy itt a tartozik sajnós a nyomorúság, de földön nincs öröm és boldogság, a mi Urunk a földi életben az

